

מסורת הש"ס

(א) ב"מ ל: (ב) שבת קיא:
(ג) ויש[', (ד) ב"מ מא. מג:
(ה) מכות כד, (ו) ויקרא ה[
(ז) ב"מ מג: (ח) וכתוב: ב"מ
ממח. ד"ה נמנה לסיוון פי'
דקסיוון הוא מוכר דבר לח דייטין
וישמן ורמזים (כפ"ס דדמאי
(י) וי"ן פ"י קסיוון והאמור
מאכלים רבים במדה גסה.

מוסף תוספות

- א. שכיון שמתרין לזרים
ימנעו דמיא ספיקא הוי וספק
ממון א"צ לתנן ללוי ולעני
הלכך מעשרן ומחזירן למוכר,
ותרומה גדולה א"צ להפריש
מדמאי דעמי הארץ מפרישין
תרומה גדולה. רצונו יונה.

' רשב"ם העקרי

[illegible][illegible]

קודם שגטלו א"צ נטון בליס
קטפוסים הנמכרים עלו: בואם
לרדעניס דערס (אנא) זאס
בעלביס חייב בחזורים פערט
זעטעמא מאס קרדיי דמיס
דויענא תרפא אין כאן הנאה
אונזע אטעלי. קיי לראות אס
האט ער פון מוקדש'ן. פון שלל
הוי"ק'ן פון קרדיי דמיס וכו' בן
דמיס שטון אין יאן וילד
אנאמי דמיס און דייטע
העבורות אטעלי יאקא עס
זעטעמא מאס קרדיי דמיס
אונזאם אפי' עס קיי דמיס לו
דמיס דעמקיעמא עס דמיס
און עס שטון על אס שקתה
סטון אחת לשנה דמיון
דמיס חוץ און מבר עמרי
(מקס) (מקס) (מקס) (מקס)
ומשערי הרבה והלך רץ קר

המוכר את הספינה פרק חמישי בבא בתרא פה.

בחנוני שנטלה למוד זה. כלומר ממתיחין לאו בצעל הבית ולא בחנוני וכוונתו ללוחית מיירי אלא כגון שנטלה למוד תבוכה השמן ואע"פ החנוני שלחה לשמאל לא יטלנה משנטלה מתחייב זהה גבי זקן ואינה לפי כבודו מיירי צ"מ

דף ל:) דאע"פ שאינו חייב להחזירה

יזון שהכיסה נתחייב צה. והשתא איכא פרושי מודים חכמים לרבי יהודה שלא נטלה וכו': אימור דאמר רבה.

וְיָצֵא הוּא פֶּרֶךְ לִמְאָה דְרַבְּנָה מִנָּה
 יֵצֵא אֵלָּא דַּעֲדִיפָא מִינֵה קִפְרִי:
 הִלְקִיחָהּ יַגְרִי צְרִיטָא. הִלְקִיחָהּ
 מִסְּסִיעוֹת חִלּוּנוֹת כְּלוֹמֵר הִרְגִּילָהּ
 לְמַחְרוֹק וּלְיֵלֶךְ לְמַחְרוֹק וּמִשָּׁהּ נִמְחִיב
 כִּגוֹן שַׁעֲטָה. מִדּ תִּינוּק: לְמוֹד
 לְאַחֲרִיס לְאַחֲרִיס. שֶׁאֵלֻחוּת מִדָּה וּמִדָּה
 לְאַחֲרִיס: וּבִשְׁאֵל שֶׁלָּא מִדַּעַת.

ועל הכללות פליגי: דמר סבר. רבן
 זלמן רח וקושיה להחמיצ עד עה שבתא
 ליד בעלים דבעין והשיב את
 (א) והשבה ליד תינוק לאו השבה
 יחיא ויהי אמרי' בהזול ומאכלי (ב"ק
 ק"ק) הוגזב טעמ' מן הכזר והאכילי
 נגזב חייב באחריותו דבעין
 עת' בעלים ואין זה דעת בעלים
 ששומקרו ליד תינוק: ורבי יהודה
 וזכר שאל הוי. ורי מחזק למקום
 שאלו משם די' ומהחזקתו
 תינוק פטור. ר' דא דאמרי' (ג) במפקד
 דא דאמר רבא שאל שלא מדעת גזין
 ווי היינו לרצן דהכא. ומודיס חכמים
 רבי יהודה הכי יש לפרש מודיס
 וכמים לר' יהודה היכא דלא נטלה
 ממוד זה לאחרים אפילו נטלה למוד
 תינוק ויינו דקמי בזמן השלוחות
 יד התינוק שלא מדר צה אלל לרצן
 ותיקוואס כן לא אפקה מרשות
 ועליס ומש' פטור מן הכללות.

אית דמפר' לה להא סוגיא לחנוני הרגיל אכלו ומסר לו צעל א
ללוחית לצדה ובזך הסוגיא פשוטה: והני מילי דקייז דמיה. ו
ועולם לתח צפוט פשוט. ובגדרים (א): מוקי לה להא דשמואל בתמ
ה דהרבה אמאל קופאין ומשום דהנאמו של לוקח היא הוה ליי
קמני נאנסו בהליכה חייב בחזרה פטור מפני שהוה כנושא שכו. ו
האמריהו וטעמא דמסו דקייז דמיה וצנא היפא הוה ארי הוה
וגצנה אטמא. הגביה ירך לקנותה ולראות אס שמנה היא או
קרא. לקנות: אמר להן הרי הן מוקדשין לשמים. לפי שלא היה
ו': דרי יקדיש איש את ביתו כמיב (ויקרא ט). וה"נ כיון דקייז דמיי
לגזון דלמרי' (ד"ק טז): שיהי אפי' יכולין להקדיש זה לפי שאינו ש
כיון דלא קייז דמיהו לא סמכא דעתיהו דשמא ירצה למכרן
וצור מעט הארך: בירר והנית. ולא גמר לקנות: אינו ירצה במעש
ועשירי דמאי. ולא רוצה לחזור ממקור: לחזירי אי"ל. בלא הפרש
מתוקן [פסחים ט.]. ולעשרו א"ל. ואח"כ יחזירו למוכר שהרי מפסחיו צו
ממחזיר את המותר צעין: אטו משום דגמר בלבו לקנות קנה
ליהדרינהו וליפטור: רב ספרא. הוה קרי קריאת שמע ואמר ליה ה
חזיק והעלה לו דמים מרובים ולאחר תפלתו לא רצה לקבל אלא
צטק מעשר כיוון דירא שמים אלא כיון שגמר בלבו וזה
בתנ"י פסיון. הוא חנוני גדול שקונה הרבה יחד ומוכר לחנוני
קורא לו פסיון: מקנה מדוויג. בשביל שנקבץ בהן היין והח
על הבית. שאינו מוכר תדיר כסיוטין די צפעס אחת בשנה
כיון שמוכר תדיר אין המשקה נקרא בחורב אצל צעל הבית שאינו
שבע. לפי שמדיר למכור יותר מסיוטין וצעל הבית ואחאן לת"כ כ
משנתנו [בבבא טז.]. ועוד דקמסכים בה רשב"ג כדקאמר אמר רבן שמעון
יעשוריה כדקמני לעיל אלא נראה דאפילו רשב"ג מודה בחנוני אע
ממחה. מקנה כמו ומחה ה' דמעה מעל כל פנים (שפיח אע
ומשקל. בכל עמו ופעם שוקל עה' שדבך בהן ויתר מן המשק
ומורים. קיטוין הללו בדבר לח כגון בשר ויין ושמן: אצל בדבר יס

[illegible]

מִרְיָם סָבַר גּוֹלָן הָיוּ. וְחִיּוֹת לְהַחְזִירָה לִיד הַצְעֵלִים מִמֶּה הָאֵל מִנֵּן בַּהֲגוּלָה
בְּחֶרֶם (בִּ"ק דף קסח). גְּזֵי הַגּוֹנֵב טֹלָה מִן הָעֵדֶר וְלֹא יִדְעוּ צְעִלִים
לֹא בְּגִיבָתוֹ וְלֹא בְּחִיּוֹתוֹ וּמִנֵּן הָאֵל וְהִיא שְׁלֵמָה פְּטוּר וְאִ"ר יוֹחֲנָן
לְדַעַת מִנֵּיין פְּטוּר שֶׁלֹּא לְדַעַת אֲפִילוֹ מִנֵּיין לֹא כִרְךְ אִ"ר ה"נ (ו) הֵכָּא

אף על גב דגזון הוי כשהחזירה ליד המניוק שנקחה הימנו יהיה פטור אומר ר"י שאני התם דמחזירה למקום המשתמר אבל הכא מאזדה צדים שמוקרה ליד המניוק כדלמרי לעיל דאצידיה מדעת היא:

וְיִזְרָא הַכֹּהֵן בְּמֵאֵי
 לְמוֹד בֶּה לְאַחֲרִים
 קָא מִיפְלִגִּי מִדְּסִבְר
 גִּזְלָן הוּי גּוֹפֵא אִמֹר
 הָאוּמָן לִבְקֵרו וְנֵאנִס
 הַדִּקְצִי דְמִיָּה הָהוּא
 הָא אֲגָבָה אִטְמָא
 אֲגָבָה אִתָּא פִּרְשָׁא
 יִימֵר חִיבִיבָה
 הוּא דִּקְצִי דְמִיָּה

רי לפום נהרא אתו כולי עלמא שקול קרא קרא אמר
לשמים אתו לקמיה דרב כהנא אמר להו 'אינ אדם
יחיה"מ הוא דקייצי דמייהו אבל לא קייצי דמייהו ברשות
קדיש ת"ר "הלוקח ירק מן השוק ובירד והניח ⁽⁶⁾
א קנה ולא נתחייב במעשר גמר בלבו לקנותו קנה
וזיורו אי אפשר שכבר נתחייב במעשר ולעשרו
בדמים הא כיצד מעשרו ונותן לו דמי מעשר אמו
נות קנה ונתחייב במעשר אמר רב הושעיא הכא
בגזון רב ספרא דקיים בנפשיה ידובר אמת בלבו;
מדותיו אחד לשלשים יום ובעל הבית אחד לשנים
מן גמליאל אומר חילוף הדברים 'חנווני מקנה מדותיו
משקלותיו פעם אחת בשבת ימקנה מאזנים על
ישוב"ג כמה דברים אמורים בלא אבל ביבש אינו צריך
וחייב

דבר הפועליות ושלח בשביל השמן והאיסקר ולא שלח ביד בני י"ח דמיו קלואים כגון רחיים של פלפלין ושאר כלים קטנים שדרך חריפה ובדבר שלוקחין קופלין עליו דאין הגהה למוכר בלקיחתו של לוקוח כשאלו עליו ומחייב באונסא ומניח התם בבירימא כוונתה ה' בעיני דלאו דוקא נושא שכר דא"כ לא לחייב באונס אלא בגניבה טיילה זו כמו לוקח גמור אי נמי כמו שואל שלח הגהה שלו ב'ו: ושה: **אכל לא קייזי דמיה ב'ו'** הגרס': **קרא**: ללעת: **שקול**: ממנו יסאל מעמיתו היה רואה לאסרן להם: **אין דאם מקדיש**: וכו' בזה כדשמואל: **ברשוא דמרייכו קיימי**: ויכול להקדישן דלא דמי ה' לפי שאינו ברשותו דהכא לאו אדעתא למיגול שקליניהו אלא לקנותן תר דעתן להחזירן ומש"ה ברשוא דמרייכו קיימי: **הלוקח ירק**: יהא אינו מתכוין אלא לזכר היפות. **אכל גמר** לקנות נתחייב מיד עשר שכבר נתחייב כדעשר ואין חבר מואיל מתחת ידו דבר שאינו שנתמעט מהחבילה בדי מעשר: **מעשרין ונוסן**: לזו ונותן לו דמי מעשר **עשר**: בתמיה אמאי ה' אפילו אי קייזי דמרייכו יכול להחזירן גברא הב' י' עסקך בך וכך מעות וסבר דמוסר מיעוט דמים הוה נמיעוט מעות הראשונות משום דגמר בלבו להקנותו בך. וה"ג קקא ונתחייב ^(ה) בזמכ וכי מחזירו כחזור ומוכר לו דמי: קטנים: **סיעון**: חטין בלשון יון ומושם שקונה היכא חטין בידה יקדש לחוכן ומתמעטת המדה. ובכלי הלח מוקי לה לקמן: וכו' נדבק ב' כל ^(ו) **חילוף הדברים**: סיעון פשט אחת בשנה ובר תדיר נקדש ^(ז) ומייבש המשקה בתבוכו: **המנוני מלכה פעמים**: ירישו ברותיו. ולא נהיח דא"כ לא ס"ל הכי שהיה לקנה כדש"ב ג' נמליאל במה דברים אמורים ב'ו' ועוד אם איחא דפליג עלה אמאי לא קתי שמוכר תדיר דכיון שאינו חייב להטיג ג' טיפין נקדש בתבוכו יותר: **שקולטיו**: אכני משקל ששוקל בזה דבר לח וכשר: **על כל משקל**: לפי שיש להן בית קיבול דצריך לקמן בכל פשט ופשט: **במה דברים**: בגון פירות כמון ופלפלין אינו צריך לקנה שלא נדבק בזה מאומה:

[illegible][illegible]

עין משפט
נר מצוה

קרב א מיי פיא מהל
 וזלה וזלה ה' י
 סמו עז עד טו' ח"מ
 ס' רמק טעין
 קרב ב ג מיי שס פ"ג
 הלכה טו קפח שס
 טו' ט' ח"מ ס' קפח טעין
 ז ו' ט' שטע טעין ה'
 קרב ד ה מיי פ"ד מהל
 מכירה ה' י סמו
 עשין פב טו' ט' ח"מ ס' י
 טעין יא
 קבמו ו ו' ח"מ שס ו'הל' י
 שס ו' ח"מ שס טו' ט'
 שס ח"מ י

קבו ז מיי פיו מהל' ערכין הלכה כא: קיו ח מיי שם הל' כה: קיה ט י מיי פיה מהל' מעשר הל' א סמג עשין קלה [טוש"ע י"ד סי' שלא סעיף לה:] קיט כ ל מיי פיה מהל' גביה הל' יח סמג עשין עב טוש"ע ח"מ סי' רע סעיף א: קב מ נ מיי שם טוש"ע שם סעיף יב:

תורה אור השלם

- 1 הוֹלֵךְ תָּמִים וּפָעַל צֶדֶק
וְדִבֵּר אֱמֶת בְּלִבּוֹ:
תהלים טו ב

הגהות הב"ח

[illegible]

מוסף רש"י

הובא בעמוד הקודם

רבינו גרשום

[illegible]

אז לקנות ויהי יודע מה יר
לי. יארינו מקדיש ויהי
הקדוש שנתן לנו, אבל
הוא שחייב לעשר מעשר יר
והוא נתחייב במעשר: גמ
רדיח' עשר אותה בחיל:
במעשר משעה שומר כל
יטול המעשר מאותה אגודה
יטול המעשר שנטל ויחזיר
לו הפרשת מעשרות דחוקה על
נמר כלנו קנה ומעשר
מא לא קבל אלם נחשט
פסיעות. מן כלשון יר וקרי
דבק לו טין: חילוק צדיק
כעצ"ב ואלו נהיה נחשט
מחשתי (מחשבות עליו) ועד
אנחנו נחשט ונחשט דבק כל
בשר: על נחשטל ומשקל. כל